

Şimdi muhasebe vakti

Her saatimiz altın kıymetinde

Yılsonu veya yılbaşı...

Hicri takvim veya milâdî takvim...

Ne fark eder?

Değil mi ki her nefesimiz bir dönüm sonu, bir dönüm başı...

Değil mi ki her saniyemiz bir vaktin sonu, bir vaktin başı...

Değil mi ki her saatimiz bir devrin sonu, bir devrin başı...

Her anımız, bizi sarmalayıp kucaklayan küllî nimetler için bir şükür anı.

Her saatimiz altın kıymetinde.

O zaman; gelin eğri oturalım; ama doğru konuşalım:

Şimdi muhasebe vakti!

Hesap istenecek

Bir yıl bitiyor, yeni bir yıl başlıyor; evet!

Bu bize neşe vermekten çok, uykumuzu kaçırmalı değil mi?

Çünkü çok yakın bir gün de dünyamız bitecek, ahiretimiz başlayacak!

Sayısız nimetler elini eteğini bizden çekecek, ihtiyaçlarımız görülmeyecek, isteklerimiz cevapsız kalacak!

Çaresizlik adımız, hiçlik değerimiz, hicran mahiyetimiz olacak!

Bu fakirden hesap istenecek!

Hesabımızı kitabımızı bu gün biz burada kendi vicdanımızla görmezsek, o gün orada muhakkak keskin bir adalet ile, çetin bir muhakeme ile görülecek!

Ama o gün görülen hesap ağzımızın tadını bozacak, yüzümüzün rengini değiştirecek; bizi üzecek!

Çaresizlik zaten had safhada; bir de hesap!

İşte gerçek iflâsın resmi o zaman çizilecek!

Peygamberimiz Aleyhissalatü Vesselâm: "Müflis kimdir?" diye soruyor ashabına ve kendisi şöyle cevap veriyor:

"Gerçek müflis, kıyamet gününde namaz, oruç ve zekâtla gelir. Ama şuna sövmüş. Buna zina isnadında bulunmuş. Şunun malını yemiş. Bunun kanını dökmüş. Diğerini dövmüş olarak gelir. Ve buna hasenatından, şuna sevaplarından verilir. Şayet dâvâsı görülmeden sevapları biterse, dâvâlılarının günahlarından alınarak bunun üzerine yüklenir. Sonra bu adam eli boş olarak cehenneme atılır."1

Böyle bir iflâs hengâmında elimizden tutan olur mu?

Bu günden düşünsek iyi olur.

Geleceği gelmiş bilmeli!

Öyleyse, büyük hesaptan önce kendimizi hesaba çekmeliyiz.

En azından, böyle bir yıl bitimi buna vesile olmalı.

Düşünelim ki, yıl bitiyorsa, zaman geçiyorsa, ömür tükeniyorsa, ecel geliyorsa, ahiret yolumuzu gözlüyorsa, bunlar bir bir gelecek!

Bediüzzaman'ın ifadesiyle şöyle düşünmeli: “Düşündüm ki, ben üç cihette misafirim. Bu menzilikte misafir olduğum gibi, İstanbul'da da misafirim, dünyada da misafirim. Misafir, yolunu düşünmeli. Nasıl ki bu odadan çıkacağım, bir gün de İstanbul'dan da çıkacağım, diğer bir gün de dünyadan çıkacağım.”²

Unutmayalım: Her gelecek yakındır!

Bu yüzden geleceği gelecek değil; vaki bilmeli.

Geçen günün ise hesabı boynumuzda.

Yolculuk devam ediyor.

Yolumuzu gözleyenler var!

İnsan, ameli için dünyanın açıldığı, hesabı için dünyanın kapandığı bir varlıktır.

Keza insan hesabı için mahşerin kurulduğu, cezası için Cehennem'in açıldığı, mükâfatı için Cennet'in hazırlandığı bir varlıktır.

İnsanın yolunu bekleyen âlemler var. Bediüzzaman diyor ki: “Ona Cehennem ağzını açmış, bekliyor; Cennet ise âğûş-u nazdarânesini açmış, gözlüyor.”³

Keza Bediüzzaman bir diğer sözünde bu çetin bekleyişi şöyle ifade ediyor:

“Madem dünya var; ve dünya içinde, bu asarıyla hikmet ve inayet ve rahmet ve adalet var. Elbette, dünyanın vücudu gibi katî olarak âhiret de var. Madem dünyada her şey bir cihette o âleme bakıyor; demek oraya gidiliyor. Ahireti inkâr etmek, dünya ve mâfihâyı inkâr etmek demektir.

Demek ecel ve kabir insanı beklediği gibi, Cennet ve Cehennem de insanı bekliyor ve gözlüyor.”⁴

Öyleyse insan, bu gün bin neşe ile de neşelense, neşesi şükürsüz ise boğazında düğümlemeye mahkûmdur.

Biten yılda ve gelen yılda kendini muhasebe edenlere tebrikler!

Dipnotlar:

1- Sahih-i Müslim, 59- (2581).

2- Lem'alar, s. 237.

3- Sözlür, s. 484.

4- Sözlür, s. 83.